

Herdenking Pater Daniel Hubert Gillard – Gingelom 26/10/2025

Geachte Schepenen,

Beste Familie, Vrienden en Dorpsgenoten van Pater Hubert Gillard.

Op de eerste plaats wil ik, in naam van de familie, het gemeentestuur bijzonder danken omdat zij zo welwillend zijn ingegaan op de vraag om de herdenking van het 40 jaar overlijden van Pater Hubert, Padre Daniel voor de Colombianen, concreet mogelijk te maken en daarbij ook een gedenkplaat op te richten. Van harte dank!

Ook Roxane Bormans, bibliothecaris en secretaris van de heemkundige Kring van Gingelom, wil ik speciaal bedanken. Zij heeft, in samenspraak met de schepenen, gezorgd voor de praktische realisatie van deze sobere herdenking.

En last but not least dank ik de initiatiefnemer van heel dit gebeuren, Jan Hertogen. Hij woont sinds enkele jaren in Gingelom, Borlo. Wij kenden mekaar een hele tijd geleden als collega's in de gehandicaptenzorg. Zijn aandacht werd in eerste instantie getroffen door het straatnaambordje, Pater Gillardstraat. Hij is dan op zoek gegaan naar documentatie over Hubert. Her en der werd hem al snel duidelijk dat Hubert een heel bijzonder iemand was... en dat er toch al een en ander over hem verschenen was: artikelen in kranten en tijdschriften, interviews, maar vooral informatie over de bloedige aanslag en zijn overlijden als gevolg daarvan, een goed half jaar later in 1985. Via een aantal contacten met het gemeentebestuur groeide vrij snel een plan om dit overlijden dag op dag veertig jaar geleden, op een bijzondere manier te gedenken en niet in het minst te bewaren voor de komende generaties.

Jan, onze familie is u bijzonder erkentelijk en dankbaar voor alles wat gij, met veel kennis en toewijding, tot op vandaag hiervoor gedaan hebt.

Wij hebben daar een grote bewondering voor. Ontzettend veel dank Jan!

Wat het leven en werk van onze broer betreft zou ik graag enkele accenten willen in de verf zetten die ook in een aantal documenten via de QR-code zijn terug te vinden. Hubert was een gewone dorpsjongen, die hier op dit plein, in deze straat veel uren van zijn jeugd heeft doorgebracht. En zoals zovelen in zijn tijd, was hij niet beroerd om her en der kattenkwaad uit te halen. Zijn middelbaar onderwijs heeft hij gevolgd in het college van de paters Assumptionisten te Zepperen om daarna vooral in Leuven, zich voor te bereiden op het priesterschap en zijn priesterwijding.

Zijn eremis deed hij in deze parochiekerk.

Daarna ging hij ook nog kunstgeschiedenis studeren aan de KU Leuven. Hij gaf zelfs een paar jaar les in het college van Zepperen, en zo kreeg en hield hij ook contacten met een kunstenaarsgroep in Limburg, die een echte vriendengroep werd.

Tijdens zijn studies viel al snel op dat hij over de bijzondere gave beschikte om een leider en voortrekkersrol op zich te nemen.

Hij was een inspirerende figuur voor zijn collega's en zijn vele vrienden en binnen onze familie werd hij echt op handen gedragen. Hij was een vriend voor allen die hem kenden. Hij kon mensen motiveren op vele gebieden, waar en wanneer ook.

Kunst en cultuur was zijn grote passie. Daarbij was hij ook heel praktisch aangelegd. Door het feit dat hij in het groot verlof, tijdens zijn middelbare studies veel was opgetrokken met de bouwwerd kwam zijn kennis ook op dat terrein later dubbel van pas in Colombia.

Zijn werk daar, vooral in de sloppenwijken van Medellin en Cali, maar ook in de verdere omgeving, is moeilijk in enkele zinnen samen te vatten.

Enkele punten wil ik toch uitdrukkelijk vermelden. Alles wat Hubert deed gebeurde vanuit een diepreligieuze overtuiging maar eveneens vanuit een sterke sociale bewogenheid of bezieling. Maar hij deed dat niet alleen. Hij omringde zich voor al zijn projecten met personen uit alle lagen van de Colombiaanse samenleving: armen zo goed als rijken, beleidsmensen evenals supporters van zijn geliefde voetbalploeg Amerika de Cali, enz... En op die manier groeide daar een netwerk uit van wat hij noemde een pastoraal-profaan en vooral een volks centrum dat werkte aan ontwikkeling, maar ook aan de ontvoogding van de bewoners uit de sloppenwijken en zelfs ver daarbuiten. Het Centrum Cekan droeg (en draagt nog altijd) zijn naam: Corporacion Daniel Gillard. Zijn leidraad in heel zijn werk was: "Waar een wil is, is een weg".

Maar dit alles verliep natuurlijk niet zonder grote en kleine problemen.

De toestand in Colombia was toen allesbehalve rooskleurig, en evolueerde vaak van kwaad naar erger. En dat bracht Hubert dikwijls aan het twijfelen...

Maar toch bleef hij geloven in zijn opdracht en roeping en werkte hij verder aan vele projecten waarin telkens opnieuw de mens centraal stond.

Zijn sociale bewogenheid is hem uiteindelijk fataal geworden. De overheid, maar vooral de militaire macht, daarbij ondersteund door paramilitaire eenheden, hebben ook hem, naast zovele anderen, priesters en leken, de das omgedaan.

Zij hebben hem monddood gemaakt en vermoord!

Maar zijn werk is tot op heden niet verloren gegaan, integendeel. Ook dat had hij voorzien en zelfs meer dan eens gevoeld en ook ervaren. Daarom had hij mensen rond zich verzameld en hen op zijn afwezigheid voorbereid. Tot op de dag van vandaag werkt een hele ploeg bekwame maar bovenal bezielde mensen verder aan zijn doel: ontwikkeling en ontvoogding van het volk, te beginnen in de eigen sloppenwijken, maar ook via verschillende mediakanalen, in de hele regio.

Ik wil besluiten met een tekst die op het overlijdenskaartje staat, dat uitgedeeld werd bij gelegenheid van de gedachtenisviering van het overlijden van Hubert, hier in de kerk van Gingelom. Het is een uittreksel uit een liturgisch lied van de Nederlandse dichter Huub Oosterhuis, dat zeer op hem toepasbaar is:

*"Jij bent ons voorgegaan
een steekvlam in de nacht.
Jij bent te ver gegaan
Jij bent een mens te veel.
Jij bent voorgoed geborgen in uw God.
Geen stilte spreekt u uit,
ondenkbaar is uw dood.
Jij bent ons voorgegaan
een lief bekend gezicht,
een stuk van ons bestaan
een vriend, een spoor van licht."*

Fons Gillard

